

ב"ה

כדרכינו לקראת המועדים, נשתף אתכם בעניינא דיומא הנוגע ללימודינו בתורת הקורבנות.

בשבועות אנו מצווים להקריב את מנחת הביכורים – שתי הלחם. כמוזכר בפרשת אמור: "ממושבתכם תביאו לחם תנופה שתיים שני עשרנים סלת תהיינה חמץ תאפינה בכורים לה": " [ויקרא כ"ג ט"ז].

נשאלת השאלה מדוע דווקא בעצרת יום קדוש של מתן תורה, מצווה התורה להביא חמץ למקדש כנגד הצווי הקבוע [ויקרא ב' י"א]: "כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה'?"

על שאלה זו עונה הרמב"ן בפירושו לתורה [בפרשת אמור]: ".... ואולי אסור החמץ מפני שירמוז אל מדת דין ובעבור שהקרבנות לרצון לשם הנכבד, לא יובאו מן הדברים אשר להם היד החזקה לשנות הטבעיים, וכן לא יבאו מן הדברים המתוקים לגמרי כגון הדבש, רק מן הדברים המזוגים. כאשר אמרו בבריאת העולם (ב"ר יב ט): 'שיתף מדת רחמים במדת הדין ובראו'. והנה בחג השבועות שהוא יום מתן תורה יביא הקרבן בדין תודה, כי הוא יום העצרת, והמשכיל יבין וזה סוד מה שאמרו רבותינו (ויק"ר ט ג), כל הקרבנות בטלין וקרבן תודה אינו בטל לעולם וכו', כי בו מצה וחמץ, כענין בעולם הבא:"

וביאר המפרשים את דבריו העמוקים, שהקרבנות הם לרצון אחרי נפילת האדם בסיבוכי החיים ובחטאיהם, ולכן אין מזכירים בהם 'דין'. אך שונה קרבן תודה שאינו בא לרצון ולבקשה, אלא לבטא את הכרת הטוב מצד עצמה, ולכן אין חשש של 'דין' מעכב כאן כלל. וכן יהיה גם לעתיד לבוא, שיבוטל יצר הרע ותועבר רוח הטומאה מן הארץ, לא יהיה צורך בקרבנות, אך עדיין יהיה מקום לקרבן תודה.

וביום מתן תורתנו, היום שבו 'פסקה זוהמתם' של ישראל, היום שהתרוממנו כולנו למדרגת נבואה, ביום הזה הוא מעין 'לעתיד לבוא' שלא תהיה זוהמא ונהיה כולנו נביאים, ועל כן הדין אינו מעכב – ולהיפך הדין מחייב את מתן תורה לישראל, לכן גם קרבנו הוא חמץ.

יהי רצון שנזכה לקבל את קדושת היום המיוחד הזה בשלמות, ולקבל שפע של ברכת תורה וחכמה וברכה, ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים, את כל חלקי התורה במהרה בימינו